

[Guldberg.]

de fælles midler, som stilles til rådighed for f. eks. forskning eller regionalpolitik, på en eller anden måde forsvinder i den store kasse og bruges til modregning i forbindelse med andre opgaver her i landet. Det vil de andre lande selvfølgelig ikke finde sig i, og vi vil heller ikke finde os i, at de andre gør det. Der er ingen mening i, at vi bidrager i fællesskab til udvikling af særlig vanskeligt stillede områder, hvad enten det er Skotland, Sicilien eller Grønland, hvis så de enkelte lande går ind som et mellemled og sørger for at „få tingene på plads“, lige så lidt som der er nogen mening i en fælles forskningspolitik, hvis den bare betyder, at vi ikke selv arbejder videre med det. Jeg tror ikke, vi er så uenige om det, men jeg nævner det alligevel, fordi jeg synes, det er vigtigt.

Det har været en meget kort oversigt, men vi skal jo fatte os i korthed i dag. Man kunne i øvrigt have nævnt en række andre ting. Man kunne have talt om havretskonference og fiskeripolitik, man kunne have talt om det politiske samarbejde bl. a. i relation til andre lande, derunder også det handelsmæssige, som er uhyre vigtigt, og hvor vi har store interesser. Tager man alle disse mange ting, så må man i og for sig sige, at nu, hvor vi ligesom er ved at få en vis erfaring som medlemsland, er vi nået til at konstatere, i hvor stort omfang de spørgsmål, som har væsentlig politisk betydning for os og også væsentlig økonomisk betydning i Danmark — og som derfor er noget, folketinget må beskæftige sig med — har fået en ny side, har fået en EF-side. De fleste af disse spørgsmål har nu fået en EF-side også. For de spåmænd, som hævdede, at medlemskabet ville gøre os til en slags sogneråd, som var uden indflydelse, må det være interessant at konstatere, at det, der er sket, er det modsatte. Der er sket det, at på en række af disse områder, netop mange af dem, jeg har nævnt her, har Danmark — den danske regering, men dermed også det danske folketing — fået instrumenter og værktøj til rådighed til at arbejde med disse sager på et niveau, der ligger langt, langt over, hvad vi har kunnet før, og med en indflydelsesmulighed, som ligger langt over, hvad vi har haft før.

Det er vigtigt, at det bliver brugt, og at det bliver brugt i dansk interesse. Det er derfor også vigtigt at fjerne enhver tvivl om

Danmarks holdning, og det håber jeg ministeren vil gøre en alvorlig indsats for. Danmark har naturligvis sine egne interesser, og det er dem, vi skal varetage — det er også det, andre venter af os at vi gør — men dette betyder ikke, at vi i Danmark har en tvetydig holdning til det europæiske samarbejde og dets solidaritet.

Der er nok alligevel en hel del historiske udtalelser og en hel del fortid, der skal indhentes. Ministerens redegørelse er udmærket, og den tale, der er holdt her af hr. Erik Holst, er også en tale, som udmærket kan bruges til det formål. Men jeg kommer til at sige til regeringen, at det er meget vanskeligt uden for Danmark at fatte, at det i virkeligheden er den danske holdning. Den danske holdning er i høj grad udsat for misfortolkning, og vi kan ikke helt sige os fri for, at det kunne være danske udtalelser, der har været medvirkende til det. Jeg mener, det er en vigtig opgave for regeringen at sørge for, at disse misfortolkninger og misforståelser ikke får lov at leve videre. Det er jo sådan, at i nogle tilfælde har vi interessefællesskab med Frankrig, i andre med England, i andre med Tyskland, og man skal passe på ved den måde, man udtrykker sig på, at man ikke ligesom binder sig principielt til den ene eller den anden eller den tredje — eller, hvad der måske var mere nærliggende at sige heroppefra, binder sig til principielt at være imod den ene eller den anden eller den tredje, idet man dermed i virkeligheden bringer tvivl om Danmarks holdning også på områder, hvor vi er enige med den ene og ikke med den anden eller med den tredje. Jeg tror, det er ret væsentligt; det er den måde, man måler vores holdning på, og jeg tror, regeringen har en vigtig opgave.

Det sidste, jeg skal beskæftige mig med, er det spørgsmål, som er det mest aktuelle i dag, hvor der er rig lejlighed til at skabe misforståelse om den danske indstilling, og hvor jeg advarer mod, at man fortsætter ad den vej.

Den danske regerings holdning må man uden for Danmark opfatte sådan, at vi nok går ind for direkte valg, men man er i og for sig ikke særlig glad for det direkte valg, og hvis det skal være, så skal der i hvert fald være nogle betingelser, nemlig national valg-dag sammen med det nationale valg og et dobbelt mandat, hvilket for de andre lande